



ת"פ 55137/12/21 - מדינת ישראל נגד מיכאל הרוש

בית משפט השלום בקריית גת

ת"פ 55137-12-21 מדינת ישראל נ' הרוש
לפני כבוד השופטת זהר דולב להמן
מדינת ישראל
המאשימה
ע"י ב"כ עו"ד נוי ספיר
י"ח בשבט התשפ"ג, 9 בפברואר 2023

נגד
הנאשם

מיכאל הרוש
ע"י ב"כ עו"ד אברהם ג'אן

גזר דין

כתב האישום, הכרעת הדין והסדר הטיעון

1. הנאשם הורשע על-פי הודאתו מיום 13.7.22 בכתב אישום מתוקן בעבירת **איומים**, בהתאם לסעיף 192 ל-**חוק העונשין**, התשל"ז-1977 (להלן: **חוק העונשין**), בכך שביום 24.5.20, סמוך לשעה 10:00, הגיע לרחבה פתוחה של אולם ספורט ברח' ניר עם בשדרות (להלן: **המקום**), שם החל דין ודברים בינו לבין יוסף שטרית (להלן: **הנפגע**), שלהם היכרות מוקדמת ושניהם עובדים בעיריית שדרות, בנושא הכנת קפה במקום. הנאשם אמר לנפגע "דאגתי לך לפנות רכבים", והנפגע ענה לו כי זה חלק מעבודתו. הנאשם הסתובב אל הנפגע ואיים עליו בהתנהגותו, בכך ששלף אקדח שברשותו מנרתיקו ואמר לו "מה זה". משאחז הנפגע בנייד שלו, השיב הנאשם את האקדח לנרתיקו, איים על הנפגע בכך אחז את שתי ידיו בצורת אקדח והפנה אותו לכיוון הנפגע, בכוונה להפחידו או להקניטו ובהמשך צחק ועזב את המקום.
2. במסגרת הסדר הטיעון תוקן כתב האישום והוסכם על הפניית הנאשם לשירות המבחן לצורך עריכת תסקיר בעניינו, וכי כל צד יטען לעונש באופן פתוח לאחר קבלת התסקיר.

ראיות לעונש

3. המאשימה לא הגישה ראיות לעונש. במסגרת ראיות ההגנה הוגש פרוטוקול שימוע שנערך לנאשם בעיריית שדרות (**טל/1**) - הוועדה בחרה לסיים העסקתו של הנאשם משום שבנסיבות האירוע, אין תקן בעירייה למשרה אחרת, וככל שלא ייסגר תיקו במשטרה - אין מקום להעסיקו. מטעם הנאשם הוצגו לעיון בית המשפט תעודות חבר איגוד גמלאי המשטרה והשב"ס, תעודות סיום קורס עוזר בטיחות מיום 6.9.22 ותיעוד רפואי של בת הנאשם, שהוחזרו להגנה.
4. נפגע העבירה לקח יום חופש והתייצב להעיד לזכות הנאשם. לדבריו הוא כבן 40, מכיר את הנאשם מגיל



קטן, כשהנאשם היה בן בית אצלם בהיותו חבר של אחיו הגדולים. זוכר את הנאשם עוד משירותו במשטרה, היה "דמות דומיננטית" בשדרות, תרם לעיר רבות ומסייע בעוטף עזה. לדבריו, יודע שלנאשם "לב טוב, הוא עם נתינה ועוזר...", "יש לו נפש טובה". תרומתו לקהילה באה לידי ביטוי בכך שהוא מגייס סלי מזון ושוברים. נפגע העבירה חזר מספר פעמים הן בחקירתו הראשית והן בחקירתו הנגדית על כך שמדובר ב"מעשה קונדס", עליו הנאשם "התחרט והתנצל" מספר רב של פעמים. ציין כי נוכח היכרותו עם הנאשם לא חש מאויים בעת האירוע ולא חש מאויים כיום. אמנם באירוע עצמו "קפא", אולם עבר לו והוא יודע שהנאשם "לא מסוכן לציבור". לדבריו, "באותו היום הוא פוטר מעבודתו. הוא חווה משבר, ..., הבת שלו במצב קשה בבית, ואשתו במצב לא טוב בשל המצב". נפגע העבירה ביקש לגלות חמלה כלפי הנאשם, שהתחרט, התנצל ומשלם מחיר על מעשיו בחיפוש אחר מסגרת תעסוקה.

סוגיית ביטול הרשעת הנאשם

5. "אי הרשעה אינה עונש" כפי שנקבע ב-רע"פ 3195/19 אגוזי נ' מדינת ישראל (4.7.19), אליו הפנתה ב"כ המאשימה ו"שאלת אי הרשעה היא שאלה עצמאית ונפרדת אשר נבחנת במחוזותינו בהתאם לתנאי הלכת כתב" (ההדגשה לא במקור - זד"ל). בסעיף 7 לפסק דינה ב-רע"פ 2083/96 כתב נ' מדינת ישראל (21.8.97) (להלן: הלכת כתב), קבעה כב' הש' דורנר, כי "הימנעות מהרשעה אפשרית אפוא בהצטרף שני גורמים: ראשית, על ההרשעה לפגוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם, ושנית, סוג העבירה מאפשר לוותר בנסיבות המקרה המסוים על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי הענישה האחרים המפורטים לעיל" [ההדגשות לא במקור - זד"ל].

6. ב-הלכת כתב נקבע גם כי סיום הליך ללא הרשעה יעשה במקרים נדירים וחריגים ביותר. כך, ובהתאם ל-הלכת כתב, על ההגנה לשכנע את בית המשפט שהנזק - העלול להיגרם לנאשם אם יורשע - חמור במיוחד ובלתי מידתי בהשוואה לנזק שייגרם לציבור, אם ההליך יסתיים ללא הרשעתו. בענייננו, נימוקי ההגנה והמלצת שירות המבחן, נעוצים בנסיבות ביצוע העבירה, בנסיבותיו האישיות של הנאשם, לרבות תרומתו לחברה ומצבן הרפואי של אשתו ובתו וכן בחשש שההרשעה תפגע באפשרויות התעסוקה של הנאשם, תוך התייחסות לנזק קונקרטי שנגרם.

7. באשר לסוג העבירה ושיקולי ענישה - מקובלת עלי טענת ב"כ המאשימה, כי בעבירת האיומים פגע הנאשם בערכים מוגנים של הגנה על שמירה על שלום הציבור, בטחונו וחירות הפעולה של הפרט. עמדה על כך כב' הש' בייניש (כתוארה אז) בסעיף 7 לפסק דינה ב-רע"פ 2038/04 שמואל לם נ' מדינת ישראל (4.1.06), תוך הפניה בהסכמה לקביעת כב' הש' גולדברג ב-רע"פ 103/88 ליכטמן נ' מדינת ישראל (6.9.89) -

"האיום הוא... ביטוי שהמשפט מטיל עליו מגבלות תוך פגיעה בחופש הביטוי, וזאת כדי להגן על ערכים אחרים ובהם שלווה נפשו, ביטחונו וחירות פעולתו של הפרט. האיום מסכן את חירות פעולתו של הפרט שכן פעמים רבות האיום כרוך גם בצפייה להתנהגות מסוימת מצד המאיום שהמאיים מבקש להשיג באמצעות השמעת האיום..."

'מניעת ההפחדה וההקנטה לשמן היא שעומדת ביסוד האינטרס החברתי'



המוגן בעבירת האיומים שבסעיף 192. רוצה לומר, אינטרס החברה להגן על שלוות נפשו של הפרט... מפני מעשי הפחדה והקנטה שלא כדין. אינטרס חברתי נוסף אף הוא מוגן בעקיפין בעבירה זו, והוא נוגע לחופש הפעולה והבחירה של הפרט. כי גם אם אמרנו, שאין בסעיף 192, בהבדל מסעיף 428, דרישה, שמטרת האיום תהא להניע את המאויים לעשות מעשה או להימנע ממעשה, בידוע הוא, שבמקרים רבים מושמעים איומים per se מכמסר מוסווה להתנהגות המצופה מן המאויים. נמצא, כי סעיף 192 מקדים רפואה למכה ומונע מלכתחילה פגיעה עתידית בחרות הפעולה של הזולת...".

8. מנגד מקובלת עליו טענת בא כוח הנאשם כי נסיבות ביצוע העבירה, כאשר בין הנאשם לנפגע אין כל סכסוך קודם, מדובר בנפגע שהעיד כי מכיר את הנאשם שנים רבות, לא חש מאויים בשום שלב, הבין כי מדובר במעשה קונדס ואף צחק לאחריו. הנפגע לא פנה למשטרה ולא הגיש תלונה, אלא זומן למסירת עדות. מדובר באירוע אשר לא תוכנן מראש ואירע בקלות דעת. התנהגות הנאשם מיד לאחר האירוע, קרי שהנאשם צחק, כפי שמצוין בכתב האישום- מלמדת כי מדובר במעשה קונדס, כפי שהעיד נפגע העבירה עצמו.

9. **עיון בפסיקה מלמד על מנעד רחב, הן בכל הנוגע ליישום הלכת כתב וסיום ההליך בביטול הרשעה והן בכל הנוגע לענישה בעבירת איומים.** אופן סיום ההליך, בין בביטול ההרשעה ובין בענישה צופה פני עתיד או ענישה מוחשית בעבירות איומים - תלוי, בין השאר, בנסיבות ביצוע העבירה, כמו גם אופי האיום, תוכנו, ונסיבותיהם האישיות של הנאשמים. ברי כי כל מקרה לנסיבותיו ויש לאבחן בין המקרים השונים לבין המקרה שלפניי, אם כי קיימת פסיקה ממנה ניתן לגזור אמות מידה רלוונטיות, הכל כמפורט להלן:

א. ע"פ 8169/20, 8447 **שלום וגיורא נ' מדינת ישראל** (26.8.21) - בוטלה הרשעת המערערים ב- סיוע להפרת אמונים, במסגרתו נתנו מתנות לעובדות ציבור שטיפלו בבקשות לקבלת אישורי יבוא שהגיש אחר בשם המבקשים. נקבע כי "מדובר ברף נמוך של הסיוע, כך שבא-ההרשעה במקרה זה ישנו ריכוך בפגיעה באינטרס הציבורי ובשיקולי ההרתעה" אולם אף "סיוע כזה חמור במידה שמצדיקה הרשעה כשלעצמה". גם התנאי הנוסף ב-הלכת כתב התקיים, שכן לא רק ש"ההרשעה עלולה לפגוע באפשרות המערערים להמשיך ולקבל רשיון ייבוא או רשיון מקצועי", והגם ש-"ככלל אין לקבל טענה זו, הן משום שמדובר בכלל של שיקול דעת של הגורם המינהלי ובאפשרות שאינה וודאית, והן מפני שהעניין אכן קשור בטבורו להרשעה בעבירות שבוצעו. ועוד - אין להפוך את היוצרות ולהתאים את ההרשעה להשלכותיה" - אולם בהינתן גילם של המערערים (אחד כבן למעלה מ-80 והשני כבן 58), היותם נעדרי עבר פלילי, שזו להם הסתבכותם היחידה והחד-פעמית "יש לשקול אפוא את הפגיעה במערערים אל מול 'נסיבות עושה' אלה" ומשכך ביטל בית המשפט העליון, בדעת רוב, את הרשעתם.

ב. רע"פ 3195/19 **אגוזי נ' מדינת ישראל** (4.7.19) - אליו הפנתה ב"כ המאשימה. נדחו.



ערעור ובקשת רשות ערעור על הרשעת המבקש ב-החזקת חומר תועבה, והושתו 120 שעות של"צ, 18 חודשי מבחן ומאסר מותנה. בתי המשפט קבעו כי החזקת סרטונים הכוללים פרסומי תועבה ובהם דמויות קטינות בגילאי 12-15 החושפות גופן או מבצעות בעצמן אקטים בעלי אופי מיני ומאות תמונות, הכוללות פרסומי תועבה ובהם דמות קטינים וקטינות, חלקם רכים בשנים - הם מעשים מהם נשקפת חומרה רבה. משכך סוג העבירה, בנסיבות המקרה, לא מאפשר לוותר על ההרשעה. כן נקבע כי לא הוכחה פגיעה קשה וקונקרטיה בסיכויי שיקום המבקש.

ג. רע"פ 6429/18 **פלוני נ' מדינת ישראל** (18.11.18) - אליו הפנתה ב"כ המאשימה. נדחתה בקשת רשות ערעור על הרשעת המבקש במסגרת ערעור המדינה, ב-התפרעות וסיוע לניסיון סיכון דרכים. נקבע כי מדובר בעבירות שהופנו נגד הסדר הציבורי ובמעשים שהיה בהם כדי לסכן את הנוסעים בכביש ראשי בטבורה של בירת ישראל. משכך נקבע כי ספק אם בנסיבות המקרה ניתן היה לסיים ההליך ללא הרשעה. קל וחומר משלא הוכח כל נזק קונקרטי.

ד. רע"פ 1097/18 **בצלאל נ' מדינת ישראל** (18.4.18) - אליו הפנתה ב"כ המאשימה. נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על הרשעת המבקש ב-קבלת דבר במרמה וניסיון לקבלת דבר במרמה והושתו 200 שעות של"צ, מאסר מותנה ופיצוי. נקבע כי "העבירות בהן הורשע המבקש ונסיבות ביצוען - ריבוי מקרים של קבלת דבר במרמה תוך התחזות לאחר - אינן מאפשרות להימנע מהרשעתו של המבקש מבלי לפגוע בשיקולי הענישה האחרים" ובהעדר ראיות לכך שהרשעתו תוביל בהכרח לפיטוריו מרשות הדואר ותפגע באפשרויות התעסוקה שלו, לא עמד המבקש בשני התנאים שנקבעו ב-הלכת כתב.

ה. רע"פ 1/15 **כצמן נ' מדינת ישראל** (19.1.15) - אליו הפנתה ב"כ המאשימה. נדחו ערעור ובקשת רשות ערעור על הרשעת המבקש ב-איומים. בויכוח עם בת זוגו נטל זכויות, חתך ידיו ואמר למתלוננת "אני אגיד למשטרה שאת חתכת אותי". בתחנת המשטרה תלש שרוך הדרכה מחולצתו של אחד השוטרים, ואיים בהתאבדות, כשהוא כורך את השרוך סביב צווארו שלו. המבקש - רופא במקצועו, נעדר עבר פלילי ושירות המבחן המליץ על אי הרשעה. בתי המשפט יישמו גם כאן את **הלכת כתב** וקבעו כי המקרה לא עומד בתנאים, הן משום חומרת מעשי הנאשם והן משום שלא הוכח כי הרשעתו תוביל בהכרח לשלילת רשיונו.

ו. עפ"ג (ב"ש) 27326-12-21 **קזר נ' מדינת ישראל** (9.3.22) (להלן: **ענין קזר**) - בית המשפט המחוזי בבאר שבע ביטל הרשעה ב-מסירת ידיעה כוזבת על עבירה מסוג פשע. המערער הודה בכך שהשאיר את משאיתו בכניסה למושב פעמי תש"ז (להלן: **המקום**), בתיאום עם אחר, אשר זמן קצר לאחר מכן לקח את המשאית מהמקום והעבירה למקום אחר. המערער מסר תלונה במשטרה, כי החנה את המשאית במקום בשל תקלה בבלמים וגילה שנגנבה, בידעו שהתלונה כוזבת. נקבע כי במעשים אלו נפגעו שמירה על טוהר הליכי החקירה, המרצת שווא של היחידות החוקרות לפתוח בחקירה, לעתים גם תוך סיכון חירותם של אחרים ופגיעה בטוהר המידות ובסדרי המשפט,



כגון שיבוש הליכי משפט, הדחה בחקירה וכיוצא באלו. נקבע כי **"מדובר במעשה אנטי חברתי שלא בכדי ראה המחוקק לייחס לו עבירה נפרדת וחומרתה בצדה"**, קל וחומר כאשר מסירת הידיעה הכוזבת נועדה לשרת מטרה מתוכננת של הונאת ביטוח. חרף זאת, בקבלו הערעור, קבע כב' הש' ברסלר-גון דברים היפים גם לענייננו, כאשר מידת הפגיעה בערכים המוגנים במקרה שלפני פחותה מזו שנדונה ב-**ענין קיזר** ותוך הפניה בין היתר ל-עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (30.12.20) (להלן: **ענין אבו מדיעם**, אליו אתייחס בהמשך) -

"ניתן גם בעבירה שכזו להיעזר במקבילית כוחות: ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים גבוהה, כך יידרשו נימוקים אישיים משמעותיים ביותר ומטבע הדברים יקשה על ההגנה להוכיח כי הפגיעה הנובעת מההרשעה אינה מדתית. מנגד, על הקצה השני של המידרג, ככל שעוצמת הפגיעה בערכים המוגנים פחותה, כי אז יקל יותר להניח תשתית להראות כי הפגיעה כתוצאה מההרשעה אינה מדתית ופחות יידרש העושה להצביע על נזקים קונקרטיים ויכול וניתן יהיה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר"

ז. עפ"ג (ב"ש) 66903-07-20 **אבו מדיעם נ' מדינת ישראל** (30.12.20) (להלן: **ענין אבו מדיעם**) - בית המשפט המחוזי בבאר שבע קיבל ברוב דעות הערעור, ביטל הרשעה והשית 10,000 ₪ התחייבות, 140 שעות של"צ, 2,000 ₪ פיצוי ו-12 חודשי מבחן על מי שיחד עם שניים אחרים ביצע תקיפה הגורמת חבלה ממשית, שכללה המטומה בקרקפת שמאל, פצעים שטחיים, נפיחות בלסת התחתונה ורגישות מעל כתף שמאל. בעקבות דין ודברים בין המתלון לאחיו של המערער (להלן: **האח**), דחף האח את המתלון, המערער תפס את המתלון וחנק אותו. האח בעט במתלון והתוקף השלישי היכה בגבו של המתלון מכת אגרוף. המערער, בן 26, נעדר עבר פלילי, נשוי בשנית. חש צורך להגן על אחיו. בדיעבד הבין, כי ראוי היה להפריד בין הניצים ולא לנהוג באלימות. שירות המבחן התרשם כי למערער מערכת ערכים נורמטיבית ותפקד באופן תקין במישורי חייו השונים. סיים לימודי רפואה ועתיד לגשת למבחן הרישוי ברפואה. חלפו כ-4 שנים מהאירוע. כב' הש' דנינו קיבל טענת ההגנה וקבע לגבי שתי הדרישות שבבסיס **הלכת כתב** קביעות הרלוונטיות אף לענייננו, הגם שמדובר באירוע חמור מזה שלפני -

"בין התבחינים הללו מתקיימת מעין 'מקבילית כוחות', במובן זה שכלל שמעשה העבירה חמור יותר, נדרש הנאשם להוכיח פגיעה קונקרטית ולא יאה די בתרחיש תאורטי או אף בהוכחת מידת ודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי. מנגד, ככל שמעשה העבירה קל יותר, אפשר כי בית המשפט יטה להסתפק בהוכחת פגיעה כללית יותר. אין צריך לומר כי בחינת היחס שבין תבחינים אלו תיעשה רק מקום בו ישתכנע בית המשפט כי סוג העבירה, על נסיבותיה, מאפשר לוותר על ההרשעה מבלי שיהא בכך כדי לפגוע פגיעה חמורה באינטרס הציבורי".

כן נקבע כי **"אין סוג העבירה לכשעצמו מחייב הטבעת כתם פלילי בל יימחה על מצחו של המערער"** וכי הגם ש-"נגע האלימות מחייב אמירה שיפוטית נחרצת, על מנת למגר את הסברה השגויה לפיה בתי המשפט יגלו סובלנות כלפי אלימות כדרך לפתרון סכסוכים... עם זאת, אין לומר כי כל עבירות



האלימות יבואו בקהל סוגי העבירות שלא ניתן יהיה לוותר על ההרשעה בקרב אלו שבוצעו ברף התחתון של עבירות אלו".

ח. ע"פ 2455-09-11 **פלוראה נ' מדינת ישראל** (7.12.11) - בית המשפט המחוזי בבאר שבע קיבל ברוב דעות ערעור מי שהורשע בעבירות תקיפה בנסיבות מחמירות הגורמת חבלה של ממש כלפי בת זוג, איומים, תקיפה בנסיבות מחמירות כלפי בת זוג וביטול הרשעתו, לאחר שקבע כי המערער "**הפיק הלקח הראוי**" ובהינתן עמדת אשתו, הקשר החיובי בין בני הזוג והרצון לשקם את הקשר, החשש כי "**הרשעה עשויה למוטט ולפגוע בהליך השיקומי שהמערער עבר**" וכן "**עלולה להכשילו בקידום תעסוקתי**" וכפועל יוצא "**עלולה ההרשעה לפגוע קשות בקשרי המשפחה, ביחסים בין המתלוננת והמערער**". נקבע כי "**אין ספק שקיים אינטרס ציבורי בהוקעת מעשי אלימות במשפחה ואולם בד בבד קיים אינטרס לציבור, לא פחות חשוב, בשיקום המערער ומשפחתו**".

ט. ת"פ (י-ם) 66070-12-19 **מדינת ישראל נגד גורדו** (28.9.22) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. בשל חשד שילדי המתלוננת זרקו אבנים לחצרו ביצע עבירות אלימות ו-הסגת גבול כלפי המתלוננת ומשפחתה. בהתאם להמלצת שירות המבחן, שכן להתרשמותם ההרשעה עלולה לפגוע בו ולהקשות על שילובו בחברה ותעסוקתית - בוטלה ההרשעה והושתו 160 שעות של"צ ו-3,500 ₪ התחייבות.

י. ת"פ (י-ם) 28679-02-20 **מדינת ישראל נגד פירוס** (12.12.21) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. ב-ריבוי עבירות איומים כלפי בת זוג. הנאשם שם שלח למתלוננת תמונות של בנם המשותף עליהן כיתוב RIP, סרטון בו שורף את תמונות התינוק ועוד. תסקיר שירות המבחן המליץ על של"צ, ללא המלצה להימנע מהרשעה. בסופו של יום הושתו על הנאשם 120 שעות של"צ ועונשים נלווים ללא הרשעה. מדובר במקרה שונה וחמור מענייננו שכן מדובר באיומים על פגיעה תינוק רך בשנים, ריבוי עבירות איומים, חוזרים ונשנים, שקדם להם תכנון רב.

יא. ת"פ (רמלה) 28680-08-19 **מדינת ישראל נגד לוי** (15.11.21) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. בעקבות ויכוח בין הנאשם למתלוננת, איים הנאשם על המתלוננת שינעל את החדר ולא יאפשר לה להיכנס ולחש באזנה כי עליה להיזהר. כשביקשה בטלפון להזעיק את אחיה הקטן, צעק "תגידי לו שיבוא לפה עכשיו... הוא יחטוף דקירה בלב". כ-5 חודשים קודם לכן, לקח מפתחות הרכב ומנע מהמתלוננת להתנייד, כשניסתה לקחת מידיו את המפתחות צילם אותה. כשלא נעתר לבקשת למחוק את הסרטון, חטפה מידיו את הטלפון וסירבה להשיבו. בתגובה אחז בחוזקה בשתי ידיה, היא נפלה והוא לקח את הטלפון בכוח מידיה. הרשעת הנאשם ב-איומים ו-תקיפת בת זוג בוטלה והושתו עליו של"צ וצו מבחן לשנה.

גם מקרה זה חמור מהמקרה שלפנינו, לצד המלצת שירות המבחן והצבעה על פגיעה קונקרטית כמנהל אגף בעירייה וקושי לגשת למכרזים.



יב. עפ"ג 20580-12-21 מדינת ישראל נ' וקנין (30.1.22) - התקבל ערעור המדינה על ת"פ (י-ם) 14721-09-18 **מדינת ישראל נגד וקנין** (25.10.21) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. המשיב הורשע בעבירות הפרעה לשוטר במילוי תפקידו, העלבת עובד ציבור, תקיפה ושימוש בכח או באיומים למנוע מעצר. לאחר שצרך כמות מכובדת של אלכוהול במועדון, בעקבות ויכוח עם המתלונן, המתין למתלונן מחוץ לשירותי המועדון וכשהמתלונן יצא - הכה בו במכה לפלג גופו העליון והמתלונן נפל. כשהגיעו שוטרים - התנגד למעצר, פגע עם ראשו בפניו של אחד השוטרים ובעט בשוטר נוסף ובהמשך קילל את אחד השוטרים.

יג. ת"פ (ב"ש) 6804-11-18, 33593-07-19 **מדינת ישראל נגד שמאילוב** (12.4.21) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. במסגרת הסדר טיעון הודה הנאשם בעובדות שני כתבי אישום מתוקנים והורשע ב-איומים ו-התנהגות פרועה במקום ציבורי. איים על אחת השכנות בבנין בו גר שמפעילה גן ילדים בביתה, הגורם מטרד לנאשם ולבני משפחתו. השליך סליל קרטון לעבר ביתה, התקשר לעיריית באר שבע ואיים על הפקידים כי יפוצץ את ביתה עם בלון גז. כ-5 חודשים מאוחר יותר השליך כדור על קיר ביתה של המתלוננת, צעק וקילל. נקבע כי יתקשה למצוא עבודה נוכח גילו ומשכך ההרשעה עלולה לפגוע בעתידו התעסוקתי, בהינתן כי עול הפרנסה מוטל עליו לבדו ומאחר שהעבירות לא ברף חומרה גבוהה - בוטלה ההרשעה והושתה התחייבות. קיים דמיון לענייננו הן בשל אופי העבירות (שאינן ברף חומרה הגבוהה) והן בשל הנימוקים הקשורים בעול הפרנסה והקושי במציאת עבודה. גם בענייננו מדובר בנאשם אשר נוכח גילו ומצבו יתקשה למצוא עבודה ככל שיורשע, כעולה גם ממוצג טל/1 והראיות על מצבן הרפואי של בתו ואשתו והיותו בפשיטת רגל.

יד. ת"פ (אילת) 37667-10-19 **מדינת ישראל נ' מיכאלי** (6.4.20) - אליו הפנתה ב"כ המאשימה. בעבירות אי חידוש כלי ירייה ו-איומים, באירוע בו איים הנאשם כי יירה במתלוננת ויתאבד, תוך שהניח ידו על אקדח, אשר היה מונח על המיטה ולידו מחסנית. כחודש וחצי עובר לאירוע ביקשה המתלוננת להתגרש לאחר 18 שנות נישואים, אולם הם המשיכו לגור יחד והמתלוננת יצאה עם חברותיה ולא ענתה לנאשם היכן היא. לאחר שנשמעו הוכחות הנאשם חזר בו מכפירתו והודה במסגרת הסדר הטיעון. הושתו 8 חודשי מאסר בפועל ועונשים נלווים. מקרה זה שונה מהמקרה שלפנינו הן במהותו והן בנסיבות. מדובר במתלוננת אשר חשה פחד רב ואף ציינה בעדותה כי "עד היום לא חזרתי לעצמי בכלל אחרי המפגש הנוראי הזה שהיה כל כך קרוב לסיום חיי". בענייננו, מדובר במתלונן אשר מעיד כי הוא לא חשש בשום שלב, ולגרסת מדובר היה במעשה קונדס בלבד.

טו. ת"פ 67080-11-17 **מדינת ישראל נגד פלוני** (22.10.18) - אליו הפנה ב"כ הנאשם. צעיר נעדר עבר פלילי, איים על בת הזוג של אחיו. בית המשפט אימץ המלצת שירות המבחן, מחשש לפגיעה בעיסוקו העתידי שכן "לא יחזיק נכון לשים לפניו מכוון להמשך הצלחתו בעתיד" וביטל הרשעתו בעבירת איומים. הושתו 200 שעות של"צ.



טז. ת"פ (טב') 523-11-14 **מדינת ישראל נ' מילר** (17.3.16) - ב"כ המאשימה הפנתה לגזר הדין מיום 21.4.15, בו הושתו על הנאשם 8 חודשי מאסר לריצוי בפועל וענישה נלווית. אלא שלאחר מכן, בערעור שהוגש לבית המשפט המחוזי בנצרת (ע"פ 2245-05-15) בהסכמת המדינה בוטל גזר הדין והדין חזר לבית המשפט, מתחילתו. ב-11.1.16 חזר בו הנאשם מכפירתו, הודה והורשע בכתב אישום מתוקן ב-איומים, והופנה לממונה על עבודות השירות. עקב מחלוקת כספית בין הנאשם לקרוב משפחתו, בגין עבודה שביצע עבור בתו, הגיע הנאשם למקום עבודת המתלונן, איים עליו תוך שמחזיק באקדח מצית ואמר "יש לך שעתיים לשלם לי כסף לגמור חשבון". בגזר הדין מיום 17.6.16 הושתו על הנאשם 6 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות וענישה נלווית.

קיים הבדל מהותי בין המקרים. במקרה שלפני מדובר באירוע ספונטני ללא כל תכנון מראש, כשאינן ולא היה כל סכסוך בין הנאשם לנפגע, שכאמור לעיל, לדבריו מדובר במעשה קונדס.

10. משכך, **סוג העבירה, בנסיבותיה, לא תומך בהעדפת ההרשעה על פני ביטולה, ואין בביטול ההרשעה בתיק שלפני כדי להוות פגיעה באופן מהותי בשיקולי הענישה אחרים.**

11. **באשר לפגיעה קונקרטית בשיקומו של הנאשם** - בא כוח הנאשם הפנה להמלצת שירות המבחן. תסקיר שירות המבחן אשר הוגש ביום 11.12.22 חיובי. שירות המבחן התייחס להודיית הנאשם בעבירה עוד בהזדמנות הראשונה במשטרה, לכך שהנאשם לקח אחריות מלאה על ביצוע העבירה ומביע חרטה על מעשיו. הנאשם אף פנה אל המתלונן וביקש סליחתו וכיום הם בקשר טוב. שירות המבחן התרשם ממוקדי סיכון בעניינו אך יחד עם זאת, המליץ כי הנאשם ישתלב בקבוצה טיפולית תחת צו מבחן למשך שנה, של"צ ואי הרשעה, על מנת למנוע פגיעה באפשרויות תעסוקה עתידיות, לאפשר לנאשם להמשיך בהשתלבותו בעבודתו בתחומים בהם עבד ובכך למנוע פגיעה חמורה בשיקום הנאשם.

12. ב"כ המאשימה בטיעוניה עתרה למתחם שנע בין 2-6 חודשי מאסר בפועל, תוך שביקשה למקם את הנאשם ברף התחתון ולהשית עליו מע"ת, קנס והתחייבות, למעשה בחריגה מהמתחם לו עתרה. המאשימה טענה כי אין מקום להורות על ביטול הרשעה, שכן לטענתה הנאשם לא הציג פגיעה קשה וקונקרטית אשר הרשעה בדין תוכל להרע לו.

13. בפסיקה לא נקבעו מסמרות באשר לצורך להצביע על פגיעה קונקרטית במקום העבודה. התכלית היא שלא לשים מכשול בפני נאשמים ולאפשר להם להשתקם ולחזור ולהשתלב בחברה יצרנית ובקהילה, גם באותם מקרים בהם לא הוכח נזק קונקרטי [ראו לדוגמה ע"פ 9090/00 **שניידרמן נ' מדינת ישראל** (22.2.01) וע"פ 3554/16 **יעקובוביץ' נ' מדינת ישראל** (11.6.17)]. כך גם אם לא הוכחה פגיעה קונקרטית בתעסוקה, אין בכך כדי ללמד שלא הוכחה פגיעה בשיקום הנאשם. ברע"פ 8215/16 **יצחק נ' מדינת ישראל** (29.3.17) קבע בית המשפט העליון כי אף בעבירה חמורה מזו שלפני, כאשר מדובר היה במי שהורשע בעבירות סיוע לאחר מעשה ושיבוש מהלכי משפט בפרשת רצח קשה וכואבת - קבע בית המשפט העליון כי בהינתן ש"עשויה להיות השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עבודתו המקצועית ועל סיכוייו להיקלט בעבודה...", יש מקום להורות על ביטול הרשעה. כך ב-ענין קיזר קבע כב' הש' ברסלר-גונן באשר לנזק הקונקרטי דברים



הרלוונטיים גם לענייננו -

"...גם בהקשר של הנזק הקונקרטי מצאנו בשנים האחרונות אפשרויות הגמשה במקרים המתאימים, כאשר כאמור עוצמתה של הפגיעה בערכים המוגנים אפשרה זאת, על מנת לאפשר לעברייני להשתקם ולחזור להשתלב בחברה היצרנית ובקהילה...
בהקשר של הנזק הקונקרטי, נכון להתבונן על כל נאשם ונאשם. לכל אדם קיימים מאפיינים אחרים, הוא נמצא בסביבה מסויימת ואורח חייו ייחודי. על כן, נזקו יהיה לא אחת תלוי בנתוניו האישיים, בנתוני סביבתו, הקהילה, התרבות וכיוצ"ב נתונים המשפיעים על יכולת התקדמותו והתפתחותו של אדם בסביבתו..."

14. כך, הסתייעות ב"מקבילית הכוחות" ב-ענין קיזר הובילה למסקנה כי גם באותם מקרים בהם לא הוכח נזק קונקרטי, אולם מדובר במי שנעדר עבר פלילי, אשר תרם לחברה במהלך שנים רבות, נכון וראוי להורות על ביטול ההרשעה, כשהעבירה, בנסיבותיה, לא הובילה לפגיעה חמורה בערכים המוגנים, וכלשונו של כב' הש' ברסלר-גון -

"ההליך אינו נקמני, וכאמור יש לעודד אפשרויות חרטה במהלך מעשה עברייני. האופן שבו פעל המערער במהלך חייו והתנדבותו ושירותו בקהילה, בהחלט צריכים לעמוד לזכותו בעת שהוא נותן את הדין על עבירה שביצע. המקרה שלפנינו מדגים לטעמי את האיזון הנכון במקבילית הכוחות שבה יינתן משקל רב יותר לכך שמדובר באירוע חד פעמי שאינו מאפיין את אורח חייו של המערער, לחרטה המוכחת במהלך האירוע. כך יש לתת משקל לדימוי העצמי של המערער בעיני עצמו ובעיני קהילתו, ובכלל זה בעיני חבריו לנשק בהגנה על שדות היישובים ורכוש התושבים, כמו גם בעיניהם של הילדים ובעלי הצרכים המיוחדים אשר נהנים משירותיו והתנדבותיים; הכל מבלי להקל ראש מחומרת העבירה עצמה.
לטעמי לא יהיה בביטול ההרשעה כדי לפגוע בהרתעה הנדרשת ובמסר הנובע מראיית בית המשפט את חומרת האירוע ואת הפגיעה בערכים המוגנים הנובעים מהמעשה אלא, מתן ביטוי קונקרטי גם לשיקולים האישיים בנסיבות העניין".

15. זאת ועוד, ב-ענין אבו מדיעם קבע כב' הש' דנינו, כי

"עת משתכנע בית המשפט כי סוג העבירה אינו מחייב את הרשעת הנאשם, יש בכוחו לבחון את הפגיעה בשיקומו של הנאשם בפריזמה מרוככת יותר, במובן זה שגם אם לא מוכח נזק קונקרטי או אף מידת וודאות קרובה לקיומו של נזק קונקרטי, אלא אך 'השפעה שלילית להרשעתו של המערער על עתידו המקצועי ועל סיכוייו להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי' (פרשת אברהם יצחק), הרי העולה מהמקובץ יניב מסקנה כי בנסיבות מקרה נתון, על מאפייניו, יהא בכוחו של בית המשפט לשקול את ביטול ההרשעה".

וכי די בקיומה של "הסתברות קרובה למדי" שנאשם "ייתקל בקושי ממשי" להתקבל לעבודה או לקבל רישיון "על רקע הרשעתו. למצער, ניתן לומר כי להרשעתו תהא 'השפעה שלילית' על עתידו המקצועי ועל סיכוייו להיקלט בעבודה, לפחות במגזר הציבורי" כדי להוביל למסקנה שניתן לסיים את התיק בביטול הרשעה.



16. בדבריו בבית המשפט הנאשם בכה, ציין כי הוא מתבייש על מעשיו, התנצל וביקש סליחה מהנפגע שישב אותה עת באולם מאחוריו. הנאשם ביקש סליחה גם מבית המשפט והתנצל פעם אחר פעם על עצם המעמד ועל מעשיו. סיפר שהוא בן 58, שירת שנים רבות במשטרה, היה יעד חיסול של עבריינים וחרף זאת המשיך בעבודתו הן בתחנת המשטרה בשדרות והן בתחנת המשטרה באשדוד. ביקש התחשבות בנסיבותיו האישיות, נוכח גילו, עברו הנקי, עברו כשוטר, המצב הבריאותי של אשתו ובתו ורצונו "להרים את הראש" מול ילדיו. סיפר כי הוא והנפגע חברים מזה שנים והמשיכו להיות חברים גם לאחר האירוע. כשנשאל כיצד ניתן לכנות את המעשה כ-"מעשה קונדס" כשידוע כי נגרמו אסונות בגלל מעשים כאלו, השיב שאכן לא מדובר במעשה קל ערך, אלא "טעות חמורה" ושב והתנצל בפני הנפגע על מעשיו.

17. לכל אלו אוסיף, כי לעמדת נפגע העבירה יש חשיבות גבוהה. כאמור לעיל, הנפגע לקח יום חופש מעבודתו והגיע על דעת עצמו לבית המשפט על מנת להעיד לזכות הנאשם. בעדותו מסר כי מכיר את הנאשם מגיל קטן, מדובר במי שתורם רבות למען הקהילה. שב ואמר לאורך כל עדותו כי לא חשש מהנאשם בשום שלב וכי לתפיסתו מדובר במעשה קונדס. לדבריו, מיד אחרי האירוע הם צחקו וכל אחד הלך לדרכו. סיפר כי הנאשם התנצל והתחרט על מעשיו והוא משלם את המחיר בעבודתו. הנפגע לא הגיש תלונה במשטרה, אלא זומן למתן עדות.

18. כאמור לעיל, הנאשם הודה בביצוע העבירה, הביע חרטה שנחווה על ידי שירות המבחן כחרטה כנה ואמיתית. בדבריו לעונש ציין כי הוא מתבייש על מעשיו, מתחרט ושב וביקש סליחה מהנפגע שנכח באולםבמועד הדיון. התרשמתי כי הנאשם מבין את חומרת מעשיו, לקח אחריות מלאה, הביע אמפטיה כלפי הנפגע ומצר על מעשיו. מקובלת עלי טענת ההגנה, כי נוכח עברו הנקי, נסיבות חייו יוצאות הדופן, המלצת שירות המבחן, הודייתו בהזדמנות הראשונה, החרטה, ניהול אורח חיים נורמטיבי ויצרני, היותו פנסיונר של המשטרה, בלש ורכז מודיעין מטים את הכף לעבר ביטול ההרשעה.

19. לכך יש להוסיף כי התרשמתי שהרשעה בדיון תפגע בפרנסתו, כפי שאף עולה ממוצג **טל/1- החלטת עיריית שדרות**, מיום 20.7.20 בעניינו של הנאשם, לפיה מצאה "**הוועדה לסיים את העסקתו**" של הנאשם בשל קיומו של תיק זה, אף לפני שנתנה הכרעת הדין. מצבו הכלכלי של הנאשם בכי רע, כעולה ממסמכי פש"ר שהוגשו על ידי בא כוחו ביום 20.12.22, המהווים ראיה למצבו הכלכלי הלא פשוט, בהיותו בהליכי פשיטת רגל. לכך יש להוסיף כי נוכח מצבה הרפואי של אשתו, עול פרנסת המשפחה על כתפיו באופן בלעדי וכי מצבה הרפואי של בתו מחייב הוצאות רפואיות רבות.

סוף דבר

20. עולה מהמקובץ כי בעניינו של הנאשם מתקיימות שתי הדרישות שנקבעו ב-**הלכת כתב**, שכן ההרשעה עלולה לפגוע פגיעה חמורה בנאשם וסוג העבירה, בנסיבות המקרה, מאפשר לוותר על ההרשעה בלי לפגוע באופן מהותי בשיקולי ענישה אחרים. אשר על כן, אני קובעת שהנאשם ביצע עבירת איומים, אולם באיזון בין האינטרס הציבורי בהתרעת היחיד והרבים, לבין אינטרס שיקום הנאשם, נוכח נסיבות חייו והחשש שהרשעה תפגע בעתידו, בהינתן ההודאה, הבעת החרטה וההתרשמות כי הסיכון שיחזור על מעשיו קטן עד מאוד - **אני מורה על ביטול**



הרשעת הנאשם, כך שההליך יסתיים ללא הרשעה.

על הנאשם להצהיר על התחייבות בסך 5,000 ₪ למשך שנה מהיום, שלא יעבור עבירת איומים. על הנאשם להצהיר על ההתחייבות היום. לא יצהיר על ההתחייבות היום - יהיה על הנאשם לרצות 30 ימי מאסר בפועל לשם כפיה.

הנאשם יבצע 140 שעות שירות לתועלת הציבור (להלן: של"צ), בהתאם לתכנית שתוגש על ידי שירות המבחן תוך 30 יום (להלן: צו של"צ).

הנאשם יעמוד בפיקוח שירות המבחן למשך שנה מהיום (להלן: צו מבחן).

מובהר לנאשם כי אם לא יעמוד בצו השל"צ או בצו המבחן, יוחזר עניינו לדין בבית המשפט, הוא יורשע ודינו ייגזר מחדש.

המזכירות מתבקשת להעביר עותק גזר הדין לשירות המבחן.

ניתן צו כללי למוצגים: להשמיד, לחלט ולהשיב לבעלים, לפי שיקול דעת היחידה החוקרת.

זכות ערעור לבית-המשפט המחוזי תוך 45 יום.

ניתן והודע היום, י"ח בשבט התשפ"ג, 9 בפברואר 2023, במעמד הנוכחים.